

den største Vægt paa, deriblandt en Bestemmelse om et forhøjet Minimum for Mulkten. Det er en Selvfølge, at naar Minimum for Mulkten er 10 Kr. — og i Regelen holde Domstolene sig til Minimum eller nær derved —, er der ikke stor Opfordring for en Politimester, som ikke har mange Politibetjente, til at stille Betjentene op med Prøveure eller Kontrolure rundt om i sin Jurisdiktion for at paase, at Automobilisterne ikke køre for hurtigt. Den omtalte Automobiltur til Kalundborg foregik jo ikke gennem en enkelt Jurisdiktion, men gennem mangfoldige Jurisdiktioner, og hvis nu en Politimester havde taget fat paa vedkommende Automobilist, vilde denne vistnok have sagt: Om jeg ellers har kørt for hurtigt, skal jeg ikke udtale mig om, men indenfor Deres Jurisdiktion har jeg i hvert Tilfælde overholdt Loven. Det vilde saa være meget svært for en Politimester at bevise, at Automobilisten havde kørt for hurtigt netop i hans Jurisdiktion. Man kan derfor godt forstaa, at Politimestrene ikke med den Lov, vi have, føle sig opfordrede til at skride ind for at faa Loven overholdt. Af samme Grund finder jeg, at det er af stor Betydning at faa Bestemmelsen om Erstatning skærpet. Om Bestemmelsen, der er foreslaaet, netop er den rigtige, kunne vi jo tale om.

Men i endnu højere Grad anser jeg den Bestemmelse for nødvendig, som foreslaas angaaende Chauffeurerne. Muligvis er den udformet for skrap; jeg tror det dog ikke; men det var jo muligt, at man kunde paavise, at en Chauffeur efter denne Bestemmelse kunde miste sin Køretilladelse, skønt han i Grunden slet ikke havde gjort noget. Men det kan man jo forandre. Jeg tror ikke, at den er for skrap; men det kan jo maaske forandres saaledes, at denne Bestemmelse kun kommer til at gælde i de Tilfælde, hvor det er ganske aabenlyst, at Chauffeuren har overtraadt Loven og har vidst, at han overtraadte Loven. Thi i dette Tilfælde vil man sikkert ikke gaa Chauffeuren for nær ved at sige: Ja, nu er det første Gang, du med fuld Bevidsthed har overtraadt Loven; pas nu paa; for kommer du igen inden et Aar, saa mister du din Køretilladelse enten for bestandig eller for 3 Aar. Det er ikke for meget for at skaffe Loven overholdt. Og endelig er det klart, at hvis en saadan Bestemmelse findes i Loven, vil det ikke nytte, at Herskabet i Automobillet siger til Chauffeuren: Værsgo, far af Sted, hurtigere og hurtigere; for

Chaufeuren vil saa blot sige: Vil De saa betale saa og saa meget, hvis jeg mister min Køretilladelse. Saa er det dog et Spørgsmaal, om Herskabet vil betale saa meget. Ja, det er saa let at lade Chauffeuren være Prigelknabe og lade ham tage Skraldet, men der er ingen Tvivl om, at hvis vi faa en lignende Bestemmelse som den, jeg har foreslaaet, vedtagen, skal Chauffeuren nok holde Herskabet til Ilden og passe paa, at det ikke kører hurtigere, end det maa, og i alt Fald ikke med Bevidsthed overtræder Loven. Derfor lægger jeg den største Vægt paa disse Bestemmelser.

Saa er der talt om Strandvejen, og der er blevet sagt, at omkring de store Byer, København og Aarhus, der kunde man godt lindre paa Bestemmelserne og lade Automobilisterne køre alle Vegne og køre saadan, som de vilde. Jeg skal minde om en Forhandling, der fandt Sted i Københavns Amtsraad, hvor man bestemt udtalte sig derimod, og under hvilken det navnlig blev fremhævet, at Sæden, der stod paa Markerne langs Landevejen, led ved, at det Støv, som Automobileerne hvirvlede op paa Landevejen, blæste over paa Markerne. Hvorvidt det er rigtigt, ved jeg ikke — jeg forstaaer mig ikke paa Landvæsen —, men jeg skal bemærke, at det er fremhævet i Amtsraadet af en Landmand. Og hvad Strandvejen angaar, skal jeg sige, at jeg tror, at man her i Rigsdagen skal være meget forsigtig med at lovgive angaaende Strandvejen. Det er de allerfærreste af os, der kende Strandvejen. Folk, der er barnefødte og hjemmehørende i København, og som have opholdt sig i København i lange Tider, kende Strandvejen, men de fleste kende ikke Strandvejen, de komme i Ny og Næ derud, men de kende den ikke saadan ud og ind fra den ene Dag til den anden. Men den, som kender og færdes paa denne Vej og kommer der hyppigt, han vil ogsaa vide, at det ikke alene er om Søndagen, at der er en saadan Færdsel, saa at det vilde være en fuldstændig Uting at lade den befærde af Automobile, men det er ogsaa om Hverdagen. Til visse Tider om Hverdagen kan der være mindre Færdsel, men til andre kan der pludselig, efter at Strandvejen har været næsten tom, dukke op Hundreder og atter Hundreder af Cykler, Hundreder af Arbejdsvogne, halve Snes af private Køretøjer, og saa er der desuden paa samme Tid den elektriske Sporvej med de to Spor. Jeg tror rigtignok, at man meget let kan eller burde kunne blive